

tilfredsstillende for Industrien. Jeg er i øvrigt ganske enig med den højtærede Minister, naar han udtalte, at en Toldændring ikke vilde bringe Krisen ud af Verden. Det er ganske givet, det vil den ikke, men ved en Toldændring, en à jour Føring, som ikke behøvede at være skematisk — vi har dog set, at man har kunnet gennemføre en Toldændring i andre Lande uden at behøve at gøre det rent skematisk, og det vilde vi ogsaa kunne gøre —, vilde man dog opnaa at se en Ting, som man desværre fra enkelte Sider tvivler om, nemlig at den gode Villie fra Ministerens Side er til Stede.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard brugte et Billedsprog, som det paa en Maade undrede mig, det ærede Medlem vilde bruge, idet han omtalte Industrien som en mindre heldig Nevø overfor Onkelen. Jeg kunde bedre have forstaaet, om det ærede Medlem havde talt om den som en Nevø overfor en mindre heldig Onkel. Men han udtalte sig nu saaledes, og i den Anledning kom ogsaa den højtærede Minister ind paa at udtale sig i et Billedsprog, og jeg vil da tillade mig for en Gangs Skyld at gøre det samme. Den højtærede Minister talte som Faderen, der staar overfor den store industrielle Søn, der er kommet i Bekneb, og saa fordrer Ministeren eller Faderen, at denne Søn skal lægge Kortene paa Bordet. Det er der i og for sig ikke noget at sige til; naar en Søn er kommet i Bekneb og har en Fader, som han kan gaa ud fra vil hjælpe ham, er der ikke noget at sige til, at Faderen siger: Lad mig se, hvorledes det hele ligger. Saa tror jeg imidlertid, at en Fader, naar han skulde have nogen til at se paa de Beviser, Sønnen lagde frem, selvfølgelig vilde tage nogle, som havde Forstand paa de Dele, men jeg tror neppe, at en Fader, som var en virkelig Fader, vilde tage Mænd, som han kunde regne var forud indtagne overfor denne Søn. At Faderen skulde have Hjælp, er jo saa ganske lige til; man maa maaske i dette Tilfælde ikke sige, at Faderen ikke har Forstand paa de Ting, der skulde forhandles, men der kunde dog være Ting derimellem, som ikke var Faderen helt klare, og derfor kunde det være rigtigt, at han tog nogen Medhjælp. — Saa talte den højtærede Minister videre i samme Billedform om de mange andre Sønner, denne Fader havde, Banker, Storhandel, Detailhandel, Søfart og Haandværk, hvor jeg altsaa har den Ære at være en af Ministerens Sønner, billedlig talt, selv om den højtærede Minister udtalte, at Haandværket ikke var kommet saa højt paa Straa som den industrielle Storbroder. Naar der tales paa dien Maade, som sket er, er man her stadig

gaaet ud fra, at Faderen er paa den rigtige Side, og at det er Sønnen eller Sønnerne, der er noget galt ved. Men man har jo ogsaa Fædre, som er blevet for gamle i deres Synspunkter, som lever paa gamle Doktriner, som ikke selv har Forstaaelsen af at følge med Tiden, og som endog lader sig paavirke af udenforstaaende Familie — den højtærede Minister talte f. Eks. om Fætteren ved Landbruget —, saaledes at Faderen bliver uretfærdig imod sit eget Kød og Blod. Saadan skulde det jo ikke være. Det skulde være saaledes, at Sønnerne med fuld Fortrøstning kunde komme til Faderen, og saaledes, at de Børn, Ministeren her har talt om, ikke skulde komme til at sige, som jeg har hørt enkelte sige, at det gælder for Børnene at vælge deres Forældre med Omhu og Forstaaelse.

Den højtærede Minister for offentlige Arbejder omtalte en Sag, som jeg gerne vil berøre med et Par Ord, fordi jeg ikke er ganske enig med den højtærede Minister i hans Udtalelser derom. Det var Gaarden Petersdal, der er blevet eksproprieret til Flyverhavn, og hvor Forholdet er dette, at den tidligere Ejer har følt sig i høj Grad brøsthølden, og hvor jeg i øvrigt maa give den højtærede Minister Ret i, at vedkommende maaske har virket lidt for kraftigt for sin Sag, saaledes at han maaske derved har opnaaet det modsatte af, hvad han tilsigtede. Ministeren har selvfølgelig Ret i, at som Forholdene ligger, er Staten paa den rette Side der, men deraf følger ikke, at Staten er paa den rette Side overfor Ejeren, og at han ikke har noget som helst moralsk Krav overfor Staten. Man kan dog ikke saaledes slaa fast: den Ejendom blev købt til det og det den Gang, og der er nu efter ca. 20 Aars Forløb blevet givet 3 eller 4 Gange saa meget for den, saa maa dog i Himmels Navn Manden være tilfreds. Det falder selvfølgelig i høj Grad i Øjnene, naar det drejer sig om en stor Ejendom, en ret stor Landejendom som denne, men jeg har altid sagt, at det kan i mangfoldige Tilfælde lige saa let træffe en lille Grundbesidder, det kan f. Eks. træffe nogle af dem, som denne Ejendom utvivlsomt inden lang Tid vilde være blevet udstykket til, Parcelejere o. s. v., som havde lagt et betydeligt Arbejde ind i Ejendommen, og som Ejendommen har faaet Affektionsværdi for. Det er da ikke nok at sige, at vedkommende har givet saa og saa meget for Ejendommen; vedkommende maa altsaa være tilfreds med, at der nu bydes ham saa og saa meget. Jeg kan for øvrigt heller ikke være enig med den højtærede Minister i,